

VEČERA NA POČESŤ SVÄTÉHO SPÁČA

Nastal čas na hostinu pre zamestnancov, a tak sa Mona ponáhľala do kuchyne, dúfajúc, že tam nájde pána Lesného, aby mu povedala o varovaniach zas-pávajúceho svišta.

Keď však vošla dnu, všetky myšlienky na svišta a jeho prorockú predpoveď jej okamžite vyfučali z hlavy. Vedela, že pôjde o špeciálnu hostinu, ale nečakala takú nádhernú výzdobu. Vyzeralo to tam takmer rovnako ako v jedálni na poschodí.

Z koreňov v stene viseli nielen košíky a kvetináče, ale aj jasnočervené bobule cezmíny a pavučiny v tvare vločiek. Ozdobené boli dokonca aj

kuchynské skrinky zabudované priamo do stien. Na stene visel veľký kalendár s nápisom *Počet dní do začiatku jari*, na poslednom políčku kalendára bol obrázok snežienky. Hoci vzduch bol plný lahodných vôní, na stole neboli žiadne taniere, ale zato tam stáli hromady balíčkov zabalených v hnedom papieri, previazané farebnými povrázkami. Balíčky sa kopili dokonca aj v umývadle, vytvorenom z mušle.

Všetci zamestnanci už boli zhromaždení okolo stola: dikobraz a kuchár pán Pichľavý; jašterica a recepčný Egídius; Margitka a Móric – zajace pracujúce v práčovni; a, samozrejme, aj Tilly a Sibyla. Za vrchstolom stál sám pán Lesný, veľký jazvec a majiteľ *Hotela v srdci lesa*. Zvyčajne mal na sebe kravatu a na krku zavesený zväzok kľúčov, ale dnes to bolo inak. Dnes bol oblečený skutočne zvláštne.

„Ó, tak tu si, Mona,“ privítala ju Tilly. „Posaď sa sem. Však vyzerá pán Lesný úžasne?“

„Prečo má na sebe pyžamu?“ spýtala sa Mona potichu, zatiaľ čo sa usádzala vedľa veveričky.

„To nie je pyžama,“ zasmiala sa Tilly. „Obliekol sa ako svätý Spachtoš. Ved' vieš...“

Mona pokrútila hlavou. „Ani neviem, že nejaký svätý Spachtoš existuje. Myslela som si, že tak nazývame len slávnosť, ktorá sa koná pred zimným spánkom.“

„Ach, nie,“ povedala Tilly prekvapene. „Mama s otcom ti predsa určite rozprávali o svätom Spachtošovi...“ potom stíchla. Monini rodičia prišli o život v búrke, keď bola Mona ešte len maličká myšička. Kam jej až pamäť siahala, žila v Papradovom lese sama, až kým nenašla *Hotel v srdci lesa*. Aj Tilly prišla o rodinu, aj keď sa to nestalo tak dávno a nemohla za to búrka, ale kojoty – takže život bez rodiny bolo čosi, čo ich spájalo.

„Ach, prepáč,“ ospravedlňovala sa Tilly, načiahla sa za Moninou packou a stisla jej ju. „No, vieš, svätý Spachtoš je...“ potom znova stíchla. „No, vlastne nikto nevie, čo to bolo za zviera, ale pán Lesný tvrdí, že šlo o jazveca. Hoci ja som si takmer istá, že to bola veverica. Aspoň tak mi to rozprávala moja mama.“

„A čo urobil?“ spýtala sa Mona.

„Vraví sa, že rozdával zvieratkám darčeky. Hrubé kožušiny, aby im nebolo zima, veľké brušká, aby udržali veľa jedla, a silné ňufáky, aby vyčuchali

jedlo aj pod snehom. Vlastne všetko, čo nám umož-
ňuje prežiť zimu. Na jeho počesť sa vždy v *Hoteli*
uprostred lesa koná oslava.“

„Ale kde je jedlo?“

„Ako prvé sú na rade darčeky, jedlo až potom,“
odvetila Tilly.

„Darčeky?“ spýtala sa Mona.

„Samozrejme, toto všetko sú darčeky,“ odve-
tila Tilly. „Veď vieš, rozprávala som ti o nich celý
týždeň.“

„Myslela som si, že hovoríš o levanduľových
vankúšikoch,“ povedala Mona.

„O tých, ktoré sme vyrobili pre hostí? Ach,
nie,“ vysvetľovala ďalej Tilly. „Toto sú darčeky, na
ktoré sa všetci tešíme.“ Tilly zdvihla jeden balíček
z hromady pred sebou a zvedavo ním potriasla.
Nemala však už možnosť vysvetliť Mone všetko,
pretože pán Lesný si odkašľal a všetci stíchli.

„Zachovanie tradície Spachtoša svätého je naj-
lepší spôsob, ako začať obdobie pokoja zaslúže-